

Артем ВІТКО: «Я – ЗА СПРАВЕДЛИВІСТЬ. РОДЮЧІ ЗЕМЛІ І БАГАТІ НАДРА МАЮТЬ ПРАЦЮВАТИ НА ДОБРОБУТ МЕШКАНЦІВ ПОЛТАВЩИНИ, А НЕ КЛУБУ ОЛІГАРХІВ»

➔ **Закінчення.**
Початок — на сторінці 1.

Ми воювали не за гроші і не за пільги. Був порив, люди кидали все і не жаліли свого життя в боях. Але потім виявилося, що в котлі війни генерали більше дбали про власний статус учасника бойових дій, а не про те, щоб потурбуватися про оформлення паперів для рядових бійців. А це не другорядна проблема. Після контузії в 35 років хлопці втрачають свідомість, потребують регулярного лікування і водночас не можуть повернутися до стабільної роботи і не отримують «бойових» виплат. Я не раз конфліктував із керівництвом, коли відстоював своїх бійців. Мені казали: «Ти — капітан, вони — генерали, куди ти лізеш». Отримував «по шапці», коли розповідав про проблеми журналістам. Очевидно, здобув славу «правдоруба». У цей період мене й запросили до списку до Верховної Ради. Я з цєю пропозицією — до хлопців, а вони мені: «Йди! Будеш наші права захищати! Покажи їм там у парламенті!» Так і почався мій похід у політику.

— Але зараз Ви працюєте в Комітеті з питань аграрної політики та земельних відносин, а не в Комітеті з питань нацбезпеки та оборони. Чому такий вибір?

— Ні, теми, з якими я йшов у парламент, я не полишаю. Разом з іншими народними депутатами ми послідовно просуваємо ідеї соціального захисту учасників АТО. І ця співпраця згодом оформилася у міжфракційне депутатське об'єднання «Сприяння захисту прав і соціальної реабілітації учасників АТО».

Але значний період моєї «мирної кар'єри» припадає на роботу в державних органах, пов'язаних з агропромисловим комплексом. Тому вибір парламентського комітету — цілком логічний, оскільки я фахівець з аграрної політики.

Є ще особистий мотив. Моє коріння, мої дідуся та бабусі, тітки-дядьки, племінники — з сільської місцевості, з Полтавщини зокрема. Багато дитячих і дорослих років я провів на селі. Люблю українське село, люблю наших щирих і працьовитих людей. І знаю проблеми вітчизняного АПК. Тому є висока мотивація працювати для українського села. Це теж своєрідний «фронт». Не менш важливий за східний.

— І які проблеми села Ви вважаєте ключовими?

— Приїжджаєш у село, а люди одразу запитують про субвенції, про кредити. Дешеві кредити для дрібних фермерів — це недосяжна мрія. Люди хочуть працювати на своїй землі, займатися справою, яку знають змалку. Але без інвестицій неможливо «виступити» з малого господарства хоча б у середне. Багато хто кидає свою справу, виїжджає, а його землями користуються олігархи.

Переконаний, що слід почати з державної фінансової підтримки фермерства, сімейних господарств, малих сільськогосподарських підприємств. Щоб вони не ставали рабами великих землевласників, а щоб одержали шанс поставити своє власне господарство на ноги. Щоб були створені умови для сімейних фермерських господарств. Це утримує молодь на селі, дає їй роботу та перспективу кращу, ніж їздити на заробітки десь по закордонах чи перебиватися разовими «шабашками» у столиці.

Одна родина зможе годувати і себе, і виробляти продукцію на продаж, буде об'єднуватися в кооперативи та створювати робочі місця для односельчан. Зможе не тікати в «тінь» (бо інакше зараз не вижити), а дорости до таких доходів, з яких можна сплачувати податки, у тому числі у Пенсійний фонд. І тоді будуть і гідні зарплати, і гідні пенсії на селі.

— То що потрібно зробити для підтримки малих фермерських господарств?

— Найкраще орієнтуватися на досвід Європи, де основними виробниками та експортерами сільськогосподарської продукції є малі та середні підприємства АПК. Наприклад, у Польщі популярністю користуються невеликі приватні господарства, які спеціалізуються на виготовленні одного виду продукції. Близько 2 мільйонів малих приватних сільськогосподарських підприємств Польщі мають у середньому по 5-10 га землі, але сукупно володіють 90% орних земель країни. При цьому Польща — європейський лідер у вирощуванні картоплі, цукрового буряка, яблук.

Німецький досвід нам цікавий з точки зору фінансової підтримки сільгоспвиробника. У цій країні діє програма стимулювання інвестицій. Можна одержати пільгову державну позику: 1% річних у рахунок погашення 3,5% на будівництво житлових будинків та інших споруд у сільській місцевості.

В Україні на регіональному рівні немає подібних напрацювань, але я вважаю, що використання такого досвіду активізує відродження сільських районів України.

— Тож формула «українського щастя» — це дрібні господарства замість

олігархічних?

— «Українське щастя» на селі полягає у підтримці масового сільськогосподарського виробника. А поки що в нас найкраще почувуються ті підприємці, які володіють десятками і сотнями тисяч гектарів. А село як бідувало, так і бідуює. Повертаючись до мого бачення реформ у сільському господарстві, скажу так. Є родина, у неї є пай. Тож дайте їй пільгові умови оподаткування. Або на час становлення господарства взагалі звільніть родину від податків. Питання номер два — це доступне за ціною паливо. Можливо, забезпечити це через механізм дотацій. Але важливо розуміти, що час на посівну чи на збір урожаю — дуже короткий, і якщо в цей момент у селян немає коштів на закупку пального, то цілий рік, вважайте, втрачено. І третє — це кредитна підтримка дрібних фермерів, наприклад, через державні дотації на сплату відсотків по кредиту. Підтримати селян на старті — і вони далі самі зможуть заробляти гроші без допомоги держави. Нагодують і себе, і пів-Європи.

— Ви говорите про очевидні проблеми, і тому виникає запитання: чому інші депутати цього не бачать? Чому дрібне фермерство в Україні в такому жалюгідному стані?

— Усі бачать. Тільки враховуйте, що в парламенті працює потужне лобі аграрних олігархів. На засіданнях парламентського комітету я завжди запитую: «Де той Іван Іванович Петренко з Чутівського району Полтавської області, який мав би отримати дотації, якщо держава ці дотації закладає в бюджет? Чому отримувачами державної допомоги є виключно підприємства, які володіють тисячами гектарів землі? Це їм треба допомагати? Чи тому дядьку, який тримає пасіку або сотню кролів?» На жаль, зі своїми запитаннями я поки що в меншості.

Великий капітал спочатку отримує дотації з бюджету, а потім за наші з вами гроші купує собі все, що заманеться. Включаючи і депутатів. Замкнене коло! Але ми цю ситуацію переламаємо.

— Ви добре знаєте Полтавську область. Що потрібно для розвитку нашого краю, на Ваш погляд?

— Проблеми всієї України актуальні і для Полтавщини. Дуже мало міцних сімейних фермерських виробництв. Натомість олігархи у різний спосіб захопили полтавську землю і отримують з неї надприбутки. І їм байдуже до того нещасного й бідного селянина, який є фактичним власником цього

земельного паю. З цим не можна миритися.

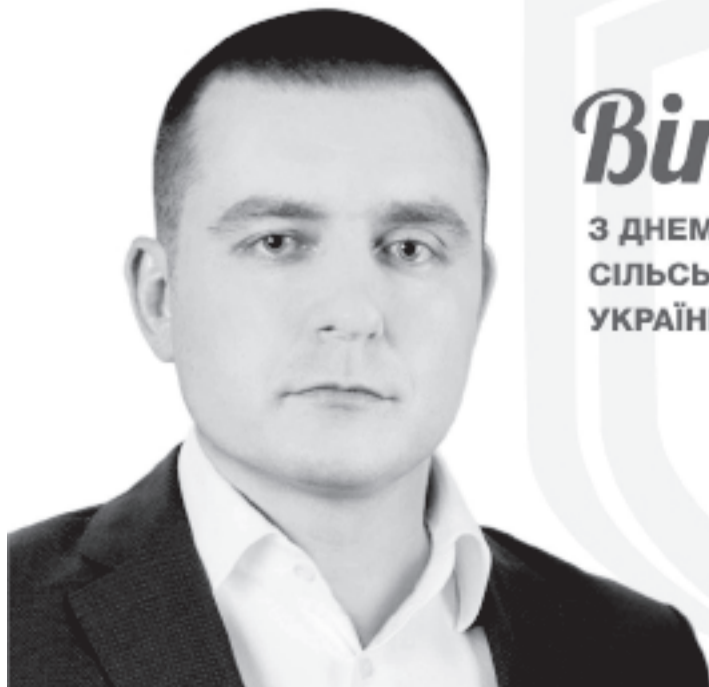
Також бачу, що Полтавській області бракує хороших державних менеджерів, які будуть прозоро й ефективно розпоряджатися коштами на місцях — будувати дороги, ремонтувати дитячі садочки, кредитувати фермерів, розвивати малий бізнес і велику промисловість. Після реформи децентралізації значні кошти передані на місця, але контроль за ними дуже слабкий. Тож і виходить, що дороги «латані-перелатані», а чиновники їздять на дорогих машинах. А для аграрних районів дороги — це ключовий фактор. Без можливості швидко та стабільно доставляти свою продукцію у великі міста фермерські господарства змушені віддавати її на місці за копійки.

Окремо хочу сказати про промисловий потенціал. Полтавщина — це не тільки родюча земля, але й багаті надра. На такій землі люди просто не можуть жити бідно. Це було б справедливо. Газові родовища Полтавщини мають забезпечувати всім жителям області надзвичайно високий рівень життя. У ЗМІ багато пишуть про несправедливу видачу ліцензій на розробку полтавських родовищ, про російських та українських олігархів, які отримують дозволи «з чорного входу». Але не забуваймо, що надра належать народу. Людям, які живуть на цій землі. Так написано в Конституції. Тому податки з видобутку корисних копалин мають сплачуватися тут, на Полтавщині, а не десь у Києві, де живуть та працюють наближені до столичної влади олігархи. Бо виходить, що полтавчани тяжко працюють, а якісь багатії жирують у Монако.

Полтавській області також не вистачає інвестицій. І ми втрачаємо свій потенціал. Ось був у Полтаві завод штучних алмазів. Колись виробляв різний інструмент, обладнання. Зараз він не працює, і в його стінах збираються будувати торгово-розважальний центр. Конкуренти викупили хороший великий завод, щоб закрити та перепрофілювати! І ніхто з державних чиновників не подбав, щоб ми не втратили такі важливі підприємства. Щоби з новими власниками була підписана програма розвитку заводу на найближчі 20-30 років. І щоб інвестор знав: не виконає умови програми — втратить завод. Наше спільне майно просто розбазарюється.

На щастя, це тимчасово. Тому що люди дедалі більше розуміють, чого вимагати від політиків і державних органів. Попри всі негаразди, я особисто дивлюся у майбутнє рідної Полтавщини з великим оптимізмом. У нас попереду багато роботи. Спочатку усунемо від «годиниць» усіх, хто хоче красти, — і почнемо швидко рухатися вперед. Важливо стратегічно мислити та підтримувати приватну ініціативу, малий бізнес у всіх галузях української економіки. Насамперед, на селі, в агросекторі. Ще раз повторюся, Україна скоро годуватиме значну частину Європи. Ще згадаєте мої слова!

Світлана ВИСОЦЬКИХ

Вітаю

З ДНЕМ ПРАЦІВНИКІВ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА
УКРАЇНИ!

**ЗАХИСТИМО СЕЛО -
ЗБАГАТИМО УКРАЇНУ!**

НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ

Артем ВІТКО

• НАШІ СОЛОВЕЙКИ

МАЄМО СВОГО ЗАСЛУЖЕНОГО АРТИСТА

Президент України Петро Порошенко своїм указом №362/2018 від 9 листопада 2018 року «Про відзначення державними нагородами України з нагоди Всеукраїнського дня працівників культури та майстрів народного мистецтва» за значний особистий внесок у розвиток національної культури і мистецтва, вагомі творчі здобутки та високу професійну майстерність присвоїв почесне звання «Заслужений артист України» Віталію Лашку — артистові-вокалісту театру-студії Палацу студентів Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого, м. Харків.

Але ж ми знаємо, що Віталій — не харківський, а наш, лутовинівський соловейко! Народився, зробив перші кроки на лутовинівській землі, закінчив загальноосвітню та музичну школи у Козельщині, а вже шліфував свій вокальний талант у Харківському музичному училищі та консерваторії. Усі ми раді були дізнатися, що список знаменитих творчих особистостей нашого краю поповнився ще одним прізвищем: тепер у нас є свій Заслужений артист України, і це — Віталій Лашко. Тож вітаємо його самого, всю його родину, радіємо разом із ними і пишаємося!

І ЗНОВ — ПЕРЕМОГА. ЗНОВУ — ГРАН-ПРІ. ЗНОВУ ІВАН ЛУЦЕНКО

10 листопада у Полтаві пройшов Всеукраїнський фестиваль-конкурс «Мелодії і ритми над Ворсклою-2018», на якому Іван Луценко виборов Гран-Прі у номінації «Естрадний вокал». Також у нагороду Іван отримав запрошення на престижний фінальний фестиваль-конкурс «Золотий голос України», який відбудеться у місті Херсоні наступного року. Вітаємо переможця та бажаємо нових перемог!

СПОРТ ЕКСПРЕС

КОРОТКО ПРО МІНІ-ФУТБОЛ

РЕЗУЛЬТАТИ МАТЧІВ 10 ТУРУ 10 ЛИСТОПАДА:

«Солонича-1» — «Солонича-2» 2:7;
«Нива» — «Дружба» 2:5;
«Спарта» — «Аматор» 2:5;
«Ніка-ВЕТЕРАН» — «Молодь» 7:3.

РЕЗУЛЬТАТИ МАТЧІВ 11 ТУРУ 11 ЛИСТОПАДА:

«Дружба» — «Спарта» 12:2;
«Нива» — «Спартак» 8:2;
«Аматор» — «Молодь» 12:1;
«Солонича-1» — «Ніка-ВЕТЕРАН» 7:6.

№	Назва	В	В	Н	П	Очки
1	«Аматор»	11	10	0	1	30
2	«Солонича-2»	10	9	0	1	27
3	«Солонича-1»	11	7	0	4	21
4	«Дружба»	10	7	0	3	21
5	«НІКА-ВЕТЕРАН»	11	6	0	2	18
6	«Спартак»	9	4	0	0	12
7	«Спарта»	9	4	0	0	12
8	«Молодь»	11	2	0	0	6
9	«Нива»	11	2	0	0	6
10	«Сушки»	9	0	0	9	0

12 тур 17 листопада, СУБОТА

10-00 «Аматор» — «Солонича-1»
11-00 «Нива» — «Солонича-2»
12-00 «Дружба» — «Спартак»
13-00 «Молодь» — «Спарта»

**АНОНС
НА
ВИХІДНІ**

13 тур 18 листопада, НЕДІЛЯ

10-00 «Нива» — «Ніка-ВЕТЕРАН»
11-00 «Молодь» — «Солонича-2»
12-00 «Дружба» — «Солонича-2»
13-00 «Спартак» — «Спарта»

Андрій РИЖЕНКО, голова ГО «Козельщинська районна федерація футболу»

СПАРТАКІАДА ВЕТЕРАНІВ СІЛЬСЬКОГО СПОРТУ

10 листопада у Хоролі відбувся фінал обласної традиційної спартакіади ветеранів сільського спорту.

Не зважаючи на те, що напередодні змагань склад Козельщинської команди був зовсім інший, та на результат це дуже не вплинуло.

Через різні причини не змогли приїхати шахісти Лілія Грищенко, через хворобу — Геннадій Хорев та інші, але нагороди дісталися і нашим спортсменам. Найкращі результати показали шахісти Анатолій Остапченко та Антоніна Подробаха, які до п'ятого, завершального туру ішли без поразок, але удача була не на нашому боці. Команда здобула срібло.

Бронзовими призерами стали наші тенісисти Сергій Смерчинський і Катерина Бражник. В особистому заліку Сергій Смерчинський став другим, до фіналу переміг майстрів таких, як Олександр Дереча з Миргорода та Микола Лисенко з Глобиного.

У фіналі зовсім трішки не вистачило фарту. Граючи з майстром спорту Русланом Івановим із Полтави, Сергій першу партію виграв — 11:3. Перемога була майже у руках, та, на жаль, дві останні поступився — 7:11 і 9:11 відповідно.

Катерина Бражник за вихід до півфіналу поступилася представниці з Кременчука, а в боротьбі за п'яте місце перемогла (11:7 та 11:5) тенісистку з Хоролу. Не вистачило очок і шахістам Валентину Миленькому та Наталії Новгородцевій, щоб потрапити на призові місця. Але, в основному, збірна виступила гідно, молодці! Чекаємо наступних змагань і успішних результатів.

Володимир БЕРЕЗОВСЬКИЙ, голова РО ВФСТ «Колос»

• НАДЗВИЧАЙНІ ПОДІЇ

«КРИМІНАЛЬНОГО АВТОРИТЕТА» СПІЙМАЛИ НА ХАБАРІ СПІВРОБІТНИКУ СПЕЦСЛУЖБИ

На Полтавщині співробітники Служби безпеки України під процесуальним керівництвом військової прокуратури Полтавського гарнізону затримали місцевого «кримінального авторитета» на пропозиції хабара співробітнику СБУ.

Оперативники спецслужби встановили, що представник кримінальних кіл регіону запропонував оперуповноваженому обласного управління СБУ п'ять тисяч доларів. У таку суму зловмисник оцінив сприяння правоохоронця у вирішенні питання щодо припинення кримінального провадження за нелегальне функціонування автозаправної станції в одному із населених пунктів області та нежиття відповідних заходів правового реагування. Після отримання протиправної пропозиції оперативник відразу звернувся до внутрішньої безпеки СБУ.

Правоохоронці затримали «авторитета» у Кобеляках згідно зі ст. 208 Кримінального процесуального кодексу України під час спроби передачі чергової суми обіцяного «гонорару».

У межах відкритого кримінального провадження за ч. 3 ст. 369 Кримінального кодексу України вирішується питання щодо оголошення за-триманому про підозру та обрання міри запобіжного заходу.

Тривають слідчі дії.

Прес-центр СБ України

У ЛУТОВИНІВЦІ ЗГОРІЛО КАФЕ

13 листопада о 04:30 до Служби порятунку «101» надійшло повідомлення про пожежу, що виникла у будівлі кафе на вул. Надії Курченко у с. Лутовинівці.

Вогнеборці, які прибули на виклик, відразу приступили до гасіння. Через сильне задимлення рятувальники працювали в апаратах захисту органів дихання. Пожежу було локалізовано о 05:35, а о 07:20 — ліквідовано. Травмованих і загиблих немає.

Вогнем знищено шиферну покрівлю та дерев'яне перекриття на площі 60 м², телевізор, холодильні вітрини, морозильну камеру, касовий апарат, барне устаткування, холодильник, мікрохвильову піч, електрочайник, напої та продукти харчування.

На щастя, вдалося не допустити поширення вогню і врятувати другу половину будівлі з магазином та поруч розташований склад.

До гасіння залучалися 6 чоловік особового складу 7-го Державного пожежно-рятувального посту та 2 одиниці техніки.

Причина пожежі та розмір матеріальних збитків встановлюються.

За інформацією Козельщинського РС ГУ ДСНС України у Полтавській області

